

[Vagn Bro.]

Følge af, at der fra tysk Side anvendtes Tvang og meget alvorlige Trusler for at faa et saadant Samarbejde i Gang, og i andre Tilfælde igen har dette Samarbejde fundet Sted — hvad der ogsaa er understreget i Motiverne, og hvad der har givet sig Udtryk i Lovens Paragraffer — i Overensstemmelse med danske Myndigheders Ordre eller Anmodning eller efter Anvisning eller med Godkendelse af de med Regeringen samarbejdende Erhvervsorganisationer til Varetagelse af de danske Interesser, for at man derved kunde opnaa Raastoffer til Forsyningen o. s. v.

Men — og her kommer vi altsaa til selve Begrundelsen for Lovforslaget — der fandtes jo en Del, for hvem Ønsket alene var at opnaa den økonomiske Gevinst ved et saadant Samarbejde eller andre Fordele, og kan disse Tilfælde ikke alle falde ind under det oprindelige Straffelovstillægs §§ 15 og 16, da mener ogsaa jeg — bortset fra de Debatter, der tidligere har fundet Sted —, at dette Lovforslag er nødvendigt. Som allerede nævnt vil der jo ikke blive standset hermed, idet der vil komme en tredje Lov, og i denne Forbindelse vil jeg gerne slutte mig til det ærede Medlem Hr. Henning Hasle, der spurgte, om Ministeren ikke kunde udtale sig om, hvornaar den paagældende Lov kan ventes. Det forekommer mig nemlig, at det baade for Domsmyndighederne og Anklagemyndighederne vil være gunstigt, om alle de tre Love, der kan berøre Værnemagerne, foreligger samlet, saaledes at man, om jeg saa maa sige, kan rubricere Tilfældene paa følgende Maade: de *meget grove* — de, der falder ind under § 15 og delvis § 16 i Loven af 1. Juni 1945 —, de *grove*, og saa endelig de, der skal træffes økonomiske Sanktioner over for.

Det er jo givet, at det er overmaade vanskeligt at udforme de Straffekriterier, der er Tale om. I det foreliggende Lovforslag gør man det dels ved at tale om „den, som paa utilbørlig Maade har samarbejdet“ o. s. v., og dels ved de Direktiver, der er givet i Lovforslagets § 4.

Ogsaa jeg ønsker en Udvalgsbehandling, selv om vi jo meget nøje har gennemgaaet disse Spørgsmaal. Men jeg maa ligesom det ærede Medlem Hr. Henning Hasle i særlig Grad henvise til § 4, Punkt 1, hvor der tales om den, der „selv har været aktiv for at faa Forretningsforbindelse indledet, fortsat eller udvidet, uden at der derved i dansk Interesse er opnaaet væsentlige Fordele med Hensyn til Landets Forsyninger eller lignende“. Jeg

kan ikke se, at dette Udtryk „Landets Forsyninger eller lignende“ er i Overensstemmelse med de Synspunkter, der er hævdet i Motiverne; det har i hvert Fald paa et tidligere Tidspunkt været henstillet, om man ikke kunde faa Ordene „eller lignende“ ændret til et andet, mere positivt Udtryk, der selvsagt ikke maa gaa for vidt, men som dog medtager ogsaa de andre Hensyn, som efter min Mening uden Tvivl har spillet en Rolle for danske Myndigheder bortset fra „Landets Forsyninger“.

At Straffen ifølge § 2, bortset fra Til lægsbøder og Konfiskation af den uretmæssige Fortjeneste, er Fængsel indtil 4 Aar, er jo Udtryk for — tør jeg roligt sige —, at det ikke drejer sig om alle og enhver, som kunde kaldes Værnemagere, men om de virkelig alvorlige Tilfælde; og jeg vilde egentlig gerne henstille til den højtærede Minister, at dette faar Udtryk her. Vi er her inde paa et meget vanskeligt Emne, hvor der jo er Tale om en Skala af en uhyre Længde lige fra smaa handlende, som vel nok under en — jeg ved ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk — meget skrap Statsadvokats Behandling i visse Tilfælde kan komme ind under Begrebet Værnemagere, over Mellemtilfældene og op til dem, der ikke er Skygge af Tvivl om; og naar man da ikke anvender Bøde eller en mildere Form for Frihedsberøvelse, ser jeg ikke rettere, end at det kun maa være Udtryk for, at det drejer sig om virkelig alvorlige Tilfælde. Hvis det ogsaa skulde dreje sig om de mindre alvorlige Tilfælde, maatte man bruge Straffelovens almindelige Straffe: Bøder og Hæfte.

I øvrigt er der ikke Grund til at komme ind paa Lovens andre Bestemmelser, idet vi i det store og hele ganske kan tiltræde disse. Det er uomtvistelig rigtigt — paa dette Punkt har den højtærede Minister jo hele Rigsdagen bag sig —, at den uretmæssige Fortjeneste selvsagt maa betales til sidste Hvid, ja, maaske ud over sidste Hvid, for saa vidt det er muligt, og de Magtmidler, Ministeren her skal have, maa selvfølgelig ydes ham.

Efter de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Henning Hasle fremførte angaaende Spørgsmaalet om Anke, kan jeg ikke nægte mig selv at sige, at det vilde jo have været mig kært, om vi ogsaa i Loven af 1. Juni 1945 ligesom for denne Lov var gaaet til at indrømme Anke i alle Tilfælde. Jeg fremhæver det kun, fordi jeg hævdede dette Standpunkt meget stærkt i sin Tid her i Salen, og jeg følger til, at jeg havde ventet